

SÜMEGI VÁROSI MÚZEUM
GYŰJTEMÉNYE

Nyilvántartási szám:

S.M. R-2012/68

DOKTOR POGÁNY

644

REGÉNY

IRTA

LOVIK KÁROLY

BUDAPEST
A MAGYAR HIRLAP KIADÁSA

1902

I.

Ágothay éjjelig ült a zöld teremben és két komoly öreg urral beszélgetett. Politikáról folyt a szó: egy kemény fejű miniszternek akarták kitörni a nyakát, a miért fiatal korában megfélekedett valami lovagias ügyéről. A báró úgy vélekedett, hogy a mai miniszter nincs összefüggésben az egykori könnyelmű jogászszal, de a másik két ur azt állította, hogy a becsület mindenek fölé való s nem függ kortól meg állástól. Ágothay ebbe is belenyugodott s átment a másik szobába, ahol élénk eszmecsere folyt Nathusiusról meg Justinusról, akik tudvalevőleg nem római klasszikusok, hanem modern hippológusok. Egy csontos képű, szikár gróf, akinek már sok párbaja volt az angломánia miatt, ezuttal is hevesen kardoskodott a szigeti vér mellett, míg ellenfele, aki jeles pisztolylövő és minden tenyészállatvásár championja volt, a nyugati lovak mellett foglalt állást. Ez se érdekelte különösen a bárót s átnézett a kártyaszobába, ahol szép mérkőzés folyt egy spanyol attasé és egy magyar földbirtokos között. Félóráig nézte ezt a tornát, azután fölkelt és eléhivatta a kocsiját. Mielőtt beszállt volna, meggondolta magát és gyalog indult hazafelé.

A körut véges-végig csöndes volt, csak a sarki virslis és a komfortáblisok körül volt egy kis élénkség. Messziről a muzeum bizonytalan vonalai látszóttak; a tátott száju oszlopcsarnok azt mondta: „Én mindannyitokat lenyelem egykoron“. Ágothay las-

san haladt a kert felé; ismét azt az elkedvetlenedést érezte, amely gyakran elfogta, ha napját befejezve, nyugovóra tért. Még fiatal ember volt s nem rossz lelkü. Egyik őse Mária Terézia költői hajlamu gárdistái közé tartozott s a családja ez ágáról a báróra is ragadt valami szentimentalizmus, amely azt sugta neki, hogy az életét üresen tölti. Szerencsére ez a véna nem volt gazdag s ha jól szemügyre vesszük, inkább a lelkiismeret szava volt, amely tiltakozni próbált, hogy a fiatal báró napjai néhány szivarból, csevegésből, tenyésztési problémából, versenyből és egy üres viszonyból álljanak.

Amint a sarki kávéház elé ért sajátos látvány tárult eléje. A kávéházból egy csinos, fekete köpönyeges hölgy lépett ki több fiatal ember kíséretében. Eddig a dolog nem lett volna különös, de a hölgy, a kinek öltözete egyszerű, csaknem komor volt, az ajtó előtt elbucszott az uraktól s aztán egész egyedül balra vágott, épen abban az irányban, a merre Ágothay lakott. Egy hölgy, aki hajnali kettőkor egyedül megy haza, csinos is, tiszteletreméltó és egyszerű is, nem mindennapi látvány s azért a báró érdeklődve nézett utána. Még nagyobb lett csodálkozása, mikor a kisasszony is a Parcetics-ház előtt állott meg.

A sarki lámpa fénye épen arczára esett, amelynek hideg, elhatározott vonásai a bárót egy hasonló ábrázatra emlékeztették. Ez az arc egy magas állásu katonatiszté volt, aki arról volt nevezetes, hogy hetven éves korában is szalonnát reggelizett és a tábori köpönyegén hált, ezenfelül pedig kutyakorbácsal verte a cselédeit. Ágothay egy kicsit megerőltette agyát s rájött, hogy pár év előtt megfordult a tábornok házában, sőt tánczolt is a leányával. Ugy tartotta, hogy bár későn is, de illik köszönnie.

— Ha még emlékszik rám... Ágothay a nevem — szólta kalapját megemelve.

A hölgy nyugodtan viszonzta az üdvözlést és így felelt:

— Emlékszem. Doktor Pogány Ilka vagyok.

Ágothay kérdőleg nézett a ház kapujára kitűzött réztáblára.

— Igen; ez a doktor Pogány én vagyok — felelte a kisasszony. — Az atyám kitagadott s én elvégeztem az orvosi fakultást — tette hozzá közömbösen.

— Nagyon örvendek, hogy szomszédok vagyunk — jegyezte meg a báró.

A hölgy egy kicsit végig nézett rajta.

— A báró ur a körből jön? — kérdezte, hogy valamit mondjon.

— Igen.

A leány megvonta finom vállát s boszusan félrenézett.

— Egyébiránt ez mellékes. Mért kell nekünk most éjjél után kettőkor a társalgáshoz való szavakat kresnünk? Az ember nem tudja az ugynevezett társadalmi szabályokat leküzdeni.

A báró mosolygott.

— Akkor hát ne beszéljünk. Különben, a kapu végre megnyílik. Isten önnel.

— Jó napot — felelte Pogány doktor és a földszint végén álló kerti lakás felé sietett.

Ágothay fölment az emeletre, de szemét még kerülte az álm. Előkeresett egy könyvet, amely az okszerű tenyésztésről szólt s örvendett rajta, hogy a spanyol-arab-nápolyi keresztezést illető véleménye találkozott a szakiróéval.